

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 25 | אוגוסט 2017 | אב ה'תשע"ז

אֲדָם וְחַיָּה

ורדה אליעזר
הודי ארגוב
אשר גל
רחל היימן
עומר ויסמן
עדי וקנין
אריה טרינקר
מרב לונדנר
חיים ספטי
אורנה ריבלין

גיליון 25 מתחיל...

היצירות בגיליון זה עוסקות ברבדים שונים ומשמעויות שונות של מפגשים בין בני אדם לבין בעלי חיים - יהיו אלה חיות בר, חיות מחמד או חיות טרף. תוכלו למצוא כאן עשרה שירים וסיפורים שמתארים את הקשר המסעיר, האוהב, המתוח או מעורר היצרים שבין האדם לחיה; מילים שמביעות באופן נפלא את החיבור הנצחי הזה, או מספרות על החיה שבאדם, ועל האדם שבחיה.

אבל רגע לפני שמתחילים, אנחנו מזמינים אתכם לקרוא קטע קצרצר מתוך ספרו של אלירן דיין "הכוכב של השכונה":

את שמו של הכוכב הגדול העניק לו זהר, נכדה של הגברת שמ'ש. זהר מצא אותו לפני שנים סמוך לבית הספר שלמד בו. אז הוא היה עוד גור קטן. זהר, שנקרא על שם הזהר הצפוני, אהב גם הוא כמו יופיטר את מרחבי היקום ולכן החליט לקרא לכל בעל חיים נטוש ועזוב שמצא בשם של כוכב שמנצנץ בשמים. אבל כבר אז זהה זהר שהחטול שמצא גדול מאחרים, מהיר מאחרים, ומתנהג בצורה שונה מאחרים, וכבר אז ראה שהוא שואף להגיע לעננים ושהוא סקרן יותר מחבריו החתולים. לכן החליט לקרא לו "יופיטר", כשמו הלועזי של כוכב הלכת צדק, כי כמוהו גם אותו חטול היה חזק, חסון, שונה ובעל נוכחות שאי אפשר להתעלם ממנה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

בג'ונגל

לבשתי רעמת אריה

כי בתוכי זורם

דם של אדם מן הישוב

כשבאתי ליער אורבני

לבשתי בגדי ציד

להבריח את אריות העיר

כי בתוכי זורם

דם של חית מחמד

עירונית.

השכן שלנו קרא לכלב שלו אלוהים. לא ידענו איך לאכול את זה. מישהו אמר: "תעזבו אותו, סתם אידיוט שמחפש תשומת לב". מישהו אחר קבע שצריך לבוא לבן זונה בלילה ולתלות לו את הכלב. השכן עם המשקפיים צחק ואמר: "ככה עוד פעם יגידו שהרגנו את אלוהים", אבל אף אחד לא הבין את הבדיחה, גם לא אימא שלי שלקחה את העניין די ברצינות, כי יש דברים שאסור לעשות מהם צחוק, למשל שמות.

השכן הזה שלנו הוא ללא ספק יהודי. כך שזה לא היה סכסוך דתי, אלא סכסוך שכנים פנימי. השכן, שפעם עבד בטלוויזיה, סיפר על סרט שמישהי עשתה וקראו בו לכלבה שואה ובאחת הסצנות הבעלים של הכלבה ליטפה אותה ואמרה לה: "שואה טובה, שואה טובה". הוא סיפר שהיה רעש במדינה והכריחו את הבמאית לשנות את השם.

השכנה מהקוטג' ממול אמרה שזה לא ייתכן, שיש כאן ילדים ואי אפשר לעבור על זה לסדר היום. בעלה אמר שפעם אחת הוא ראה את המנוול עומד בשטח הציבורי ומתכופף לפרח שבדיוק שתלו שם הגננים של העירייה ומתכוון להוציא אותו עם הפקעת. כזה חרא בן אדם.

מישהו נזכר אילו בעיות הוא עשה כשהחליטו לשפץ את החניה. אחר הזכיר את התמ"א 38. אני אמרתי שזה לא קשור. אימא הסתכלה בי כאילו אמרתי איזו שטות.

"הכלב", אמרתי, "מה קשור הכלב לתמ"א?"

"זאת פרובוקציה", אמר השכן עם המשקפיים, "הוא מחכה לראות מה נעשה".

ככה עמדנו למטה ושמענו את השכן צועק: "ארצה אלוהים! ארצה!"

כל בוקר אני שומע את אלוהים בוכה. הם משאירים אותו לבדו בבית והולכים.

אחר כך הם חוזרים והוא שמח, אבל אז הם רבים ואני שומע את הצעקות שלהם. הם רבים על דברים לא חשובים כמו "אמרתי לך להוריד את הרגליים המסריחות שלך מהספה" או "למה לא תיקנת את המנורה?" או "תגיד לי את האמת, אתה משקר!" ועל דברים חשובים כמו ביבי ובוזי.

אני שוכב על המיטה וחושב אם הקיר בינינו יום אחד ייפול ואני אכנס להם לתוך הצעקות והם לא ידעו מה לעשות אתי. ואולי אני צריך לעשות משהו עם החיים שלי, כמו שאימא אומרת. ללכת ללמוד איזה מקצוע, למצוא איזו בחורה, להרוויח כסף, להביא ילדים.

”אלוהים !” האישה צועקת.

השכן שפעם עבד בטלוויזיה הזמין עיתונאית. בעל הכלב סירב לפתוח את הדלת. אימא שלי הסבירה לכתבת שאנחנו חייבים לכבד את הרגשות של הזולת ואפילו שזו בפירוש שכונה חילונית יש לנו כבוד למסורת.

בסוף לא שידרו את הכתבה. מישהו אמר שעד שלא יהיה כאן רצח זה לא מעניין את התקשורת. השכנה מהקוטג' פנתה לצער בעלי חיים שאמרו לה, שהם לא מטפלים בענייני שמות ומכיוון שאין כאן התעללות בכלב הם לא יתערבו.

”לקרוא לכלב אלוהים זו לא התעללות?” התפלאה השכנה באוזני אמי, ושתייהן צילמו את השכנה יוצאת לטיול עם אלוהים ואוספת את החרא שלו בשקית ניילון כדי שלאף אחד לא תהיה סיבה לבוא אליה בטענות.

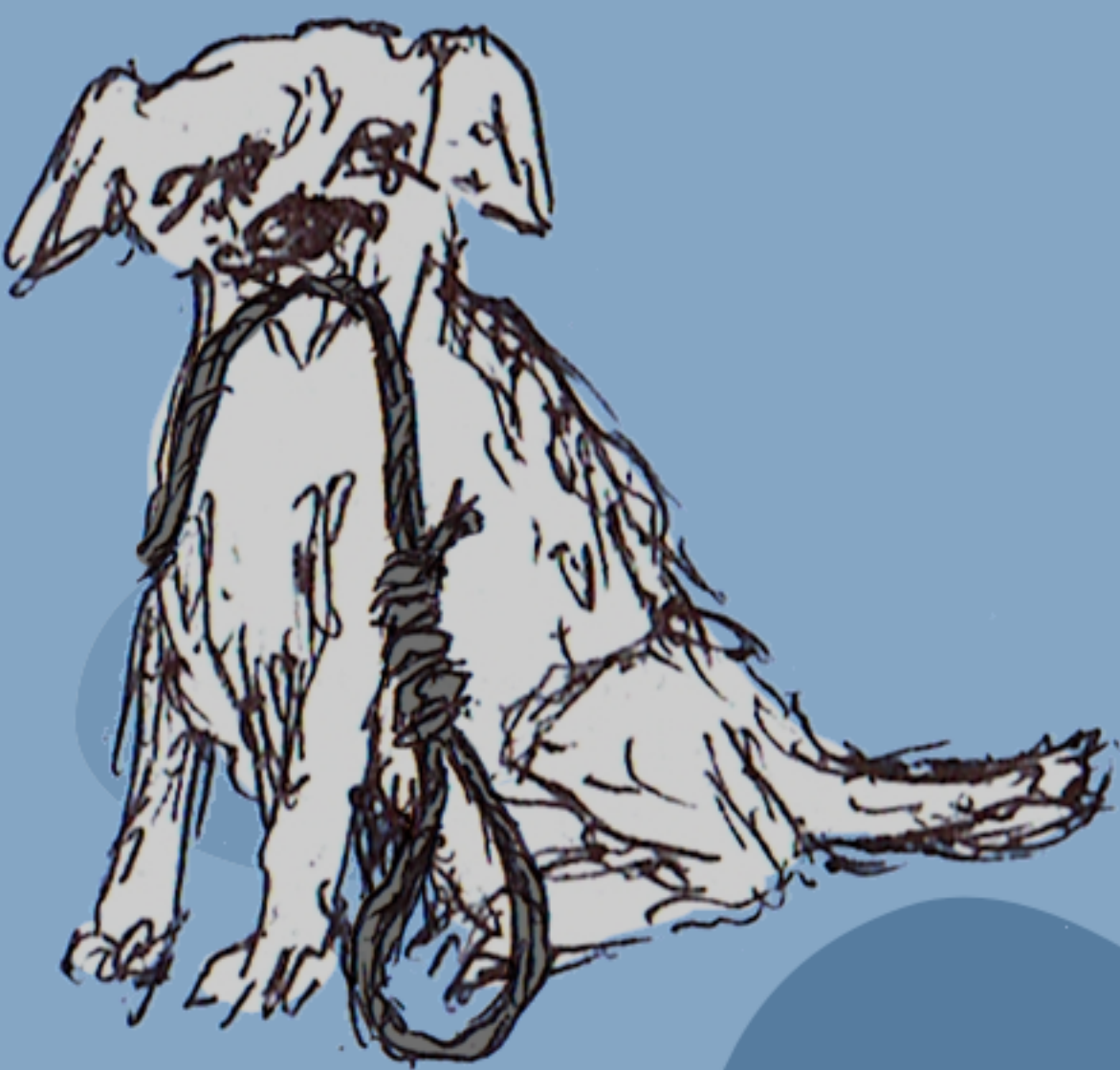
בלילה אלוהים ישן. גם השכן והשכנה ושני הילדים שלהם נרדמו כנראה חזק או שמישהו שם להם חומר הרדמה במזגן, כי אף אחד לא שמע את הגנבים שנכנסו לבית והוציאו משם תכשיטים וכסף ועוד כל מיני דברים שהיו אמורים להתחלק על פי הסכם הממון שנחתם ביניהם.

כשהתעוררו חטף אלוהים צעקות. ”איפה היית?” צעקה האישה, ”אלוהים, בשביל מה הבאנו אותך?” צעק הגבר. והילדים סתם בכו.

אימא שלי רק אמרה שזה בלתי נסבל.

כולם עמדו בחצר למטה וכעסו על המשטרה שלא עושה כלום לתפוס את הגנבים, והציעו הצעות כמו להקים משטרת שכונות ולהסתובב בלילות ולתפוס את הבני זונות האלה שאפילו כלבים כבר לא מפחידים אותם.

רק אני שכבתי על המיטה והקשבתי לבכי של אלוהים.

“כָּל אַמִּירָה שְׁלָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת מְתַעֲדָת
בְּגִלְיוֹן לָבָן. בְּכֹתֵב בְּרוּר, בְּאֶפֶן אוֹבֵיקְטִיבִי.
כְּדֵי שְׁתּוּכַל לְשַׁמֵּשׁ אוֹתָנוּ כְּשֶׁנֶּרְצָה לְתַאֵר
אֶת פְּרָא הָאָדָם.”

יִכְתֹּב בּוֹ כֹּל מִי שְׁחֹרֵג מִמְּכֻסֵּת הַשְּׁנָעוֹן שֶׁהִקְצִיבוּ לָנוּ
אֲבוֹת אֲבוֹתֵינוּ
הַיִּשְׂרָאֵלִים וְהַנְּאֻמָּנִים-
לְעֶצְמָם.

בוּ נִתֵּן לְהַכְתִּים אֲנָשִׁים
לְדוֹן בְּמַחֵי אוֹת
לְחַיִּים אוֹ לְמָוֹת
לְטַשְׁטֵשׁ אֶת הַגְּבוּל
בֵּין אָדָם לְחַיָּה
בֶּן אָדָם הוּא חַיָּה, הֲרִי
מֵה הַטַּעַם
לְחַיּוֹת
אִם לֹא כֵן?

הִיא פְּרָאִית.
יֵשׁ צֶרֶךְ לְהַצִּיב מַחְסוֹם,
בֵּינֵינוּ וּבֵינָה.
כְּשֶׁנֶּעֱבִיר אוֹתָהּ מִשָּׁם
אֵלֵינוּ

נִשְׁתַּמֵּשׁ בְּחֻמְרֵים חֲזָקִים.
נִרְאֶה שֶׁהִיא יְכוּלָה לְקַרֵּעַ כָּל חֹמֶר מֵעֲלֶיהָ
לְהַשְׁחִית כָּל חֶפֶץ,
כָּל נֶפֶשׁ.

הִיא מְטוֹרֶפֶת.
חַיָּבִים לְשַׁמֵּר עָלֶיהָ הַיִּטֵּב
לְגִדֵּר, לְשַׁמֵּר
לְכַתֵּב אֶת כָּל קוּרוֹתֶיהָ,
כָּל מַעֲשֵׂיהָ
כָּל צוּרוֹתֶיהָ
לְדוֹרוֹת הַבָּאִים
כְּדֵי שֶׁהִיא לֹא תִשׁוּב יוֹתֵר.

מִיָּד כְּשֶׁהִדְלַקְתִּי אֶת הָאוֹר בְּחֶדֶר
הוּא קִבֵּל אֶת פְּנֵי בְּנֵי־תוֹרִים מְתַעֲוֹפְפִים,
כְּאִלוּ חִיוֹכָיו מְתַפְזְרִים עִם הָאוֹר.
מְרַקֵּד הוּא סָבִיב,
בָּא, יוֹשֵׁב עַל יָדַי,
קוֹרֵא בֵּין דְּפֵי הַעוֹטְרִים אֶת שְׁלֹחָנִי.

הַזְּבוּב הָאוֹרֵחַ שְׁלִי.

ברית בין התפרים

אורנה ריבלין

אוקיגוסיס קציית
נסקת מגלידי הקרח
כר לראשי עשית
מנוצותיך – פסות לעורי.
מכנפיך – יצועי.
הו, אלבטרוס.

אלבטרוס אהובי,
טפריך נעוצים בצלקתי.

אמלגה הקטנה הייתה בת שבע כשחלפה בדרכה ללימודים על פני עץ אלון שהשתחררה ממנו מודעת האבל של מורקה יוסיתן ודבקה לרגלה כמו מסטיק. מיד שנוצרה הידבקות זו נפל לידה של אמלגה תפוח מושלם. היא נגסה בו וחשה כי לא טעמה דבר כה טהור מעולם, כה טהור שטיהר גם אותה. כשהגיעה לבית הספר אף מורה לא שאלה אותה שאלות ולא ביקשה ממנה הדגמות, ובדרכה חזרה הילדים הגדולים לא הציקו לה כלל. כשנכנסה הביתה לבה המפוחם של אימא הנץ ולבלב ומאחורי ארשת חמורה שמחה לגלות שהאפר של סבתא נעלם.

כל לילה אימא הייתה אומרת לקחת את סבתא לבקר את סבא בבית העלמין שליד חוות הזאבים ולרקוד אֶתה כפי שהיו השניים רוקדים בצעירותם. אך היא העדיפה להניח את סבא על סבתא, על האיקס שסרטטה בחול "שם יפול הטיל" ולרקוד סביבם נֶלס עם חבר דמיוני בשם אבא.

אמלגה אהבה לדבר בגוף נסתר. לכן כששבה הביתה אמרה: "היא חזרה". אימא שאלה אם מצאה את האפר של סבתא, ואמלגה אמרה: "לא, לא מצאה", ואימא אמרה את הברכה האהובה עליה: "ברוך שפטרנו".

"ברוך שפטרנו" אמרה כשאמלגה הרגה את צב המחמד ואת האוגר והתוכי והדגים. רק אחרי הכלב שאלה למה. אמלגה אמרה: "היא רוצה דובי!" אימא ענתה בצחוק ושאלה: "למה לא זאב?" אמלגה תמיד פחדה מחוות הזאבים, אבל היום הרגישה מטוהרת מכל חטא, שהיא נושמת את רוח הקודש. אז הלכה אל אירון, מלך הזאבים, טיפוס משוער וממורט ולו עיניים מבהיקות להבעית.

"מה את רוצה, ילדה?"

"היא רוצה זאב".

"מה לך זאב?"

"היא תרכב עליו".

"לא רוכבים על זאבים, ילדה".

"היא תרכב עליו!"

אירון שרק נעימה ארוכה וגבוהה ובפתח הפחון הופיע אזרד, זאב זקן וצולע.

אמלגה קרעה את מחצית מודעת האבל שהשתרבה מעבר לנעלה וכרכה סביב רגלו. הוא הביט בה כילד שמביט בשמים, וקפץ אל צווארה. "הן הולכות, אירון. תודה", אמרה לאיש הזאבים ששפשף את עיניו עד זוב דם.

רכובה על הזאב הזקן שהצעיר הסתובבה אמלגה ברחבי העיר ושאלה כל איש: "סליחה, אתה אבא שלה?". הרוב התעלמו ממנה בפחד, חלק הזהירו אותה: "לכי הביתה!", עד שהגיעה לשומר בית העלמין. "כן, אני אבא", אמר במבטא זר צפצפני, "היכנסי לצריפי, ילדתי".
"ספר לי עליה, אבא", ביקשה אמלגה.

"שמה היה נדינה, היא הייתה ממתק, נולדה ממים גנובים. הייתה מדברת רק אל הפרחים. לא היה חינוך מספיק מיוחד בשבילה אז למדה בבית, אבל לרוב אהבה לרוץ חופשי עם רוח. יום אחד בגיל שבע וחצי הגיעה לחוות הזאבים פה ליד והשתחלה דרך החומה. אירון אמר שהספיקה להכות את הזאב ברגלו לפני... מאז אני שומר עליה פה קרוב."

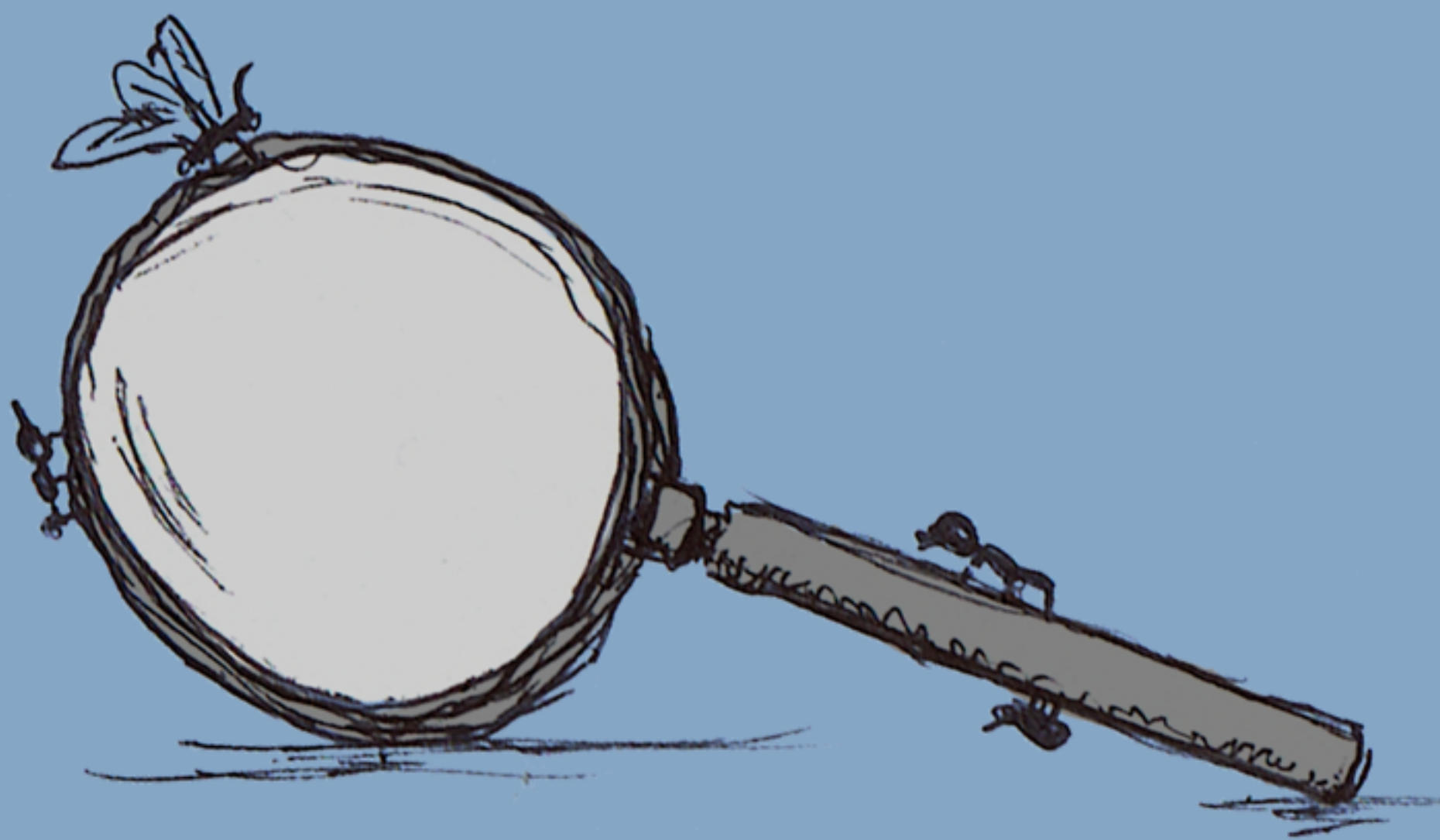
לפתע שלף השומר סכין וכיוונו אל אזרד, אך ברגע ההסתערות זינקה אמלגה וזעקה: "היא לא רוצה שהוא ימות!"

פיו של השומר קצף, אזרד ייבב בפינה, ואמלגה בכתה לראשונה בחייה.

יום וְלַיְלָה מְלַקֵּט
אֶת הַזָּבֵל מִפָּרֶק
מִהַכְּאוֹס שֶׁל הַיַּעַר
מְרוֹקֵן לְאֵט חַיִּים
חַפוּשִׁית וְנִמְלָה
אֶל הַנְּצַח בְּקַפְסָה.

דְּגַל־דְּגַל עַל סִכָּה
מְצַדִּיעִים מִתּוֹךְ קַפְסָה
בְּשׁוֹרוֹת פְּרוּקֵי רַגְלִים
אֵת, אֲנִי וְגַם אֶתָּה
שְׁנוֹל־דָּנוּ אֶל הַטֶּבַע
נְעוּצִים בְּרֹאשׁ סִכָּה.

שלוש קרניים מצליחות לחדור מהחלון הקטן וגם הן מסתלקות לעיסוקיהן אחרי השעה שלוש בצהריים. שני פחי אשפה גדולים וירוקים ממלאים את החדר, עומדים תמיד כשמכסיהם מורמים, שתי חיות טרף הממתינות קבע לארוחתן.

הפחים פתוחים תמיד, קוראים לכול להיכנס, כמו שהוא, בלי סינון או בקרה, בלי הזמנה. איש מהדיירים כבר לא מעז לגעת בהם ולו כדי לסגור אותם לכמה שעות, לשחרר מעט את צווארם המתוח.

בימי שני וחמישי נכנסת אורה, המנקה של הבניין. היא נכנסת בחריקה, אוחזת את הדלת לאחור בדלי שלה. אף דייר לא נמצא בבניין באותה שעה, ואורה שופכת קצת מים עכורים בין הפחים. פעם עוד הייתה מזיזה אותם, מחפשת לכלוכים גסים; היום היא מנקה את החדר בתוך כמה דקות ונמלטת החוצה, טורקת אחריה את קרני השמש.

שקיות שחורות ואפורות מנקדות את החדר, מקצתן אטומות היטב ומקצתן פתוחות לרווחה; הזבל שבהן נארז בקפזה ומתפזר עכשיו בכל מקום. קרטוני חלב ריקים, רבעי פיתות אכולות, חיתולים מלוכלכים, ניירות שמישהו כתב עליהם פעם, בקבוק ריק של שמפו, שערות אישה שנתלשו ממברשת – את הכול הפח הירוק מקבל בהכנעה. בדלי סיגריות, טמפונים מוכתמים בדם, גזרי ציפורניים.

הוא מתמתח. זנבו מסתלסל סביב הברז הישן שבתחתית הקיר. פעם, לפני שהכול התעיף, הנהיג פה ועד הבית הנמרץ את 'ימי שישי העליזים'. הברז היה נפתח ומים רבים מעורבבים בנוזל שטיפת רצפות היו מציפים את החדר.

היום רק הוא מגרד את פרוותו האפורה והמפוספסת על הברז הסגור הזה. החלודה מנעימה את המגע. הרעב מציק לו. ארוחה כמו שצריך הוא לא ראה כבר יומיים. הוא ליקק בעדינות את ציפורני רגליו, לא בטוח עוד את מה הוא חסר יותר.

בטנו גירדה לו, או שזה פרעושים או שזה הרעב, הוא לא ידע מה והרגיש שהוא משתגע. משהו עקצץ בקצה שפמו הדקיק והוא נזכר בפעם ההיא ששפמו נתלש כשהדייר מקומת הקרקע סגר בטריקה את הדלת.

הם לא ידעו שהוא גר שם, הדיירים.

לפני יומיים כמעט תפסה אותו הסטודנטית מהדירה העורפית. היא פתחה את הדלת והוא לא זז ממרבצו וידע שבעוד רגע תיטרק הדלת. כך עושים כולם, פותחים אותה בתנופה ובזמן שהיא מצמצמת את מרווחה להיסגר, הם זורקים את השקית ובורחים. הילדים מהקומה הרביעית מנסים תמיד להשחיל את השקיות מהפתח עד לפח העומד בפניה המרוחקת. הם תמיד מפספסים, אבל הוא כבר למוד ניסיון, יודע שמהשקיות האלה לא יצא לו שום דבר.

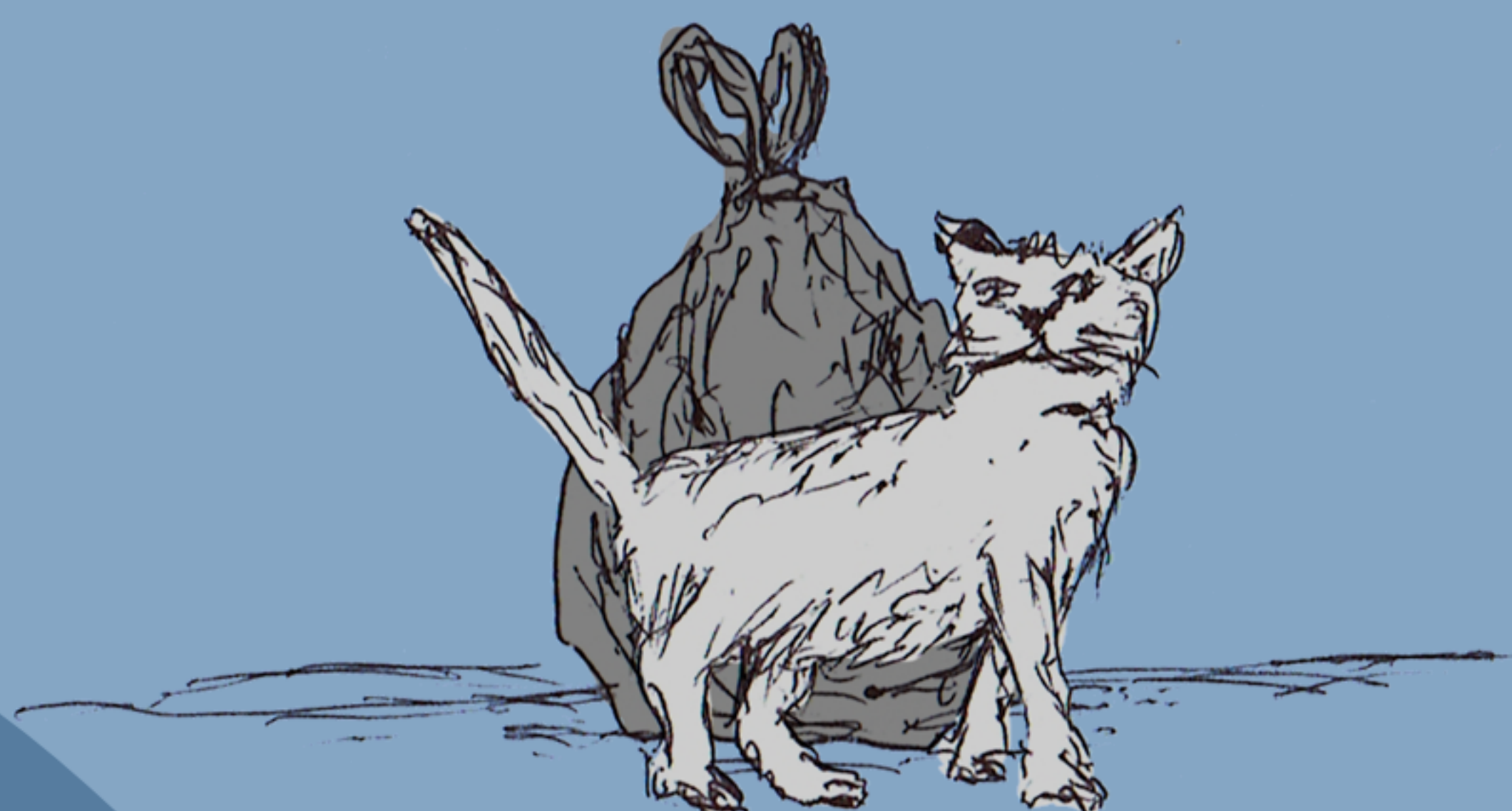
אבל היא, הסטודנטית, דווקא כן נכנסה לחדר. בתחילה הוא בכלל לא שמע, לא הרגיש כלום, שפמו לא תפקד כבעבר.

היא הסתובבה בחדר הקטן, ולתדהמתו החלה לנבור בשקיות האשפה השחורות. תנועותיה עצבניות ומתוסכלות והוא שם לב שהיא עטפה את ידיה בשקיות ניילון גדולות, בקצה היא קשרה בגומיות, שכלום לא ייכנס. יללת גיחוך קלה נפלטה מפיו והיא הזדקפה. הוא נדרך, נצמד אל הקיר, זנבו מלופף סביב הברז, מייצב את גופו, ציפורניו כבר שלופות.

מבטה בהה בחלל והיא השתהתה לרגע. פתאום הבחין שהיא בוכה, בדמעות. אחרי זמן קצר היא התפייסה, הסטודנטית, כנראה החליטה בינה לבינה, שגם אם יצור כלשהו מתקרב היא מוכרחה להמשיך, כנראה האסון הצפוי לה אם תפסיק יהיה נורא יותר מאשר אם תיתפס בחדר הזה.

השקיות על ידיה שקשקו והרעישו, עד שהיא יצאה. הוא התפרקד, יללת רווחה משונה השתחררה ממנו עד שפתאום הבחין בעצב משתלט עליו מכיוון הזנב.

חבל שהיא הלכה, הסטודנטית בעלת ידי השקיות. אילו רק קפץ עליה או אפילו לידה, לא מפחיד אותה בכלל, לא שולף ציפורניים. היה מיילל לעברה את אחת היללות החביבות שהשכנים אהבו פעם. חבל שהיא הלכה, הסטודנטית הזאת. היא נראתה לו בודדה, הוא כבר יודע לזהות עצב, גם אם עוטפים אותו בשקיות.

השור אינו נלחם עוד

חיים ספטי

השור אינו נלחם עוד

אינו יוצא עוד לזירה.

הוא אבד תקנה.

הוא יודע שהכל צפוי

וגמר בדעתו שמכבד יותר למות בשלנה גאה.

והטוראדור יוצא מכליו: מה יהא על תהלתי, על שמי הגדול.

השור אינו מאמין עוד.

הוא יודע: אין חיים לאחר הקרב.

כּוּשִׁי הִיָּה בְּנוֹ שֶׁל כָּלָב וּבְנֵה שֶׁל תְּנֵה. בְּשַׁעַת בֵּין עֲרַבִּיִּים, כְּשֶׁקוֹל הַתְּנִים בִּקַּע מִהַפְּרֻדְסִים, עֵמֵד כּוּשִׁי מִתַּחַת לַחֲלוֹן חֲדָרֵי וַיִּלֵּל אֶל הָעֶרֶב הַמִּשְׁחִיר. קוֹלוֹ גָּרַם לִי לִבְכוּת. כֹּה רַבִּים הָיוּ גַעְגּוּעָיו לְאִמּוֹ. אֶת אָבִיו הַשְּׁחוֹר, שֶׁשׁוֹטֵט עִם לְהַקֵּת כָּלְבִים פְּרָאִיִּים כָּלֵל לֹא הֵכִיר. הִלְהֵקָה שׁוֹטְטָה בְּשִׁטְחֵים הַרְיָקִים שֶׁעֲדִיִּין נוֹתְרוּ, כִּשְׁהֵם חוֹמְקִים מִסּוּלְלֵי דַרְכִים וּבּוֹנֵי בַתִּים לְהַמוֹנֵי עוֹלָם חֲדָשִׁים שֶׁהִגִּיעוּ מִדֵּי יוֹם לְכַפֵּר. כִּשְׁכּוּשִׁי בִּגְרָוּהָ לְהִלָּחֵם עִם כָּלְבֵי הַשְּׁכֵנִים עַל חֲסָדֵי הַנְּקֻבוֹת, אִמּוֹ הוֹפִיעָה. הִיא קִפְצָה עָלָיו שִׁמְחָה, לִיקָקָה אֶת הַיֶּלֶד הַקָּטָן שֶׁלָּהּ וְנִיקָתָה אוֹתוֹ כִּמוֹ לֹא הָפֵךְ לְזֹכֵר בּוֹגֵר. זֶה קָרָה כִּמָּה פְּעָמִים. עַד שִׁיּוֹם אֶחָד נִעְלָמָה. אוֹלֵי נִדְרָסָה. אוֹלֵי הַתְּנוּת שֶׁלֹּא אֶהְבּוּ אֶת זֹאת שֶׁחִבְרָה לְכָלְבִים שֶׁהִשְׁתַּלְטּוּ עַל הָאָרֶץ, דָּאָגוּ שֶׁתִּמְצָא אֶת מוֹתָהּ. מֵאִזְ כּוּשִׁי עֵמֵד לִיד הַחֲלוֹן וְשָׂר גַעְגּוּעִים לְאִמּוֹ. יָדַעְתִּי שִׁיּוֹם אֶחָד יֵלֵךְ גַּם הוּא לְשֵׁם, לְאָרֶץ הַפְּרֻדְסִים שֶׁאֵינָנָה, כְּדֵי לְמַצּוֹא אוֹתָהּ. לְשַׁכֵּב עִם אֲבוֹתָיו.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב ואיורים: רובי גורדון

עקבו אחרינו גם בפייסבוק: [/motiv.magazine](https://www.facebook.com/motiv.magazine)

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...
גיליון 26 של מוטיב יראה אור בעוד כחודש. גיליון חגיגי זה יחצה את הגבול של ירחון "מוטיב" לתוך השנה השלישית, ולכן בחרנו בעבור את הנושא: "גבולות".
מאז ומעולם חי האדם בתחושות מעורבות אל מול מושג הגבול. אנחנו שואפים לחופש, אבל זקוקים גם להפרדה בין דברים. אנחנו רוצים לפרוץ כל גבול שמוצב מולנו, אבל גם יוצרים גבולות משלנו, בעבורנו ובעבור אחרים.
שלחו לנו יצירות שמספרות על גבולות ועל פריצתם. שירים וסיפורים שמתארים מאבק פנימי או חיצוני מול תהליכים של יצירת גבולות, או מול תהליכים של שבירת גבולות.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

אלירן, יאיר ורובי